

Politikai és közéleti abszurditások - Harcban a kádári kisemberekért

2012 október 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Néhány hónapja ünnepelték Kádár János századik születésnapját. A kommunista diktátor rendszerének egykori haszonélvezői, kiszolgálói és – a naiv, becsapott – áldozatai egyaránt az ünneplők között voltak.

Ez a heterogenitás már önmagában jelzi múltunk feldolgozatlanságát, aminek egyik döntő oka, hogy elmaradt a történelmi igazságtétel, a bűnösök megnevezése és börtönbe zárása, a valódi folyamatok feltárása, valamint a kollaboránsok kitiltása a közéletből.

A születésnapon a Fiumei úti temetőben hordozható mellszobrot avattak a tudatvesztéshez közel álló mélybaloldaliak. Moldova György író, „proletár szentnek” nevezte az egykori véreskezű első titkárt. A kommunista aktatáska-hordozóként indult, majd a trágárkodásáról elhíresült szocialista Szanyi Tibor szerint: „Egy politikus mértéke az, hogy a ténykedése folytán összességében jobb lett-e a világ; Kádár János esetében az én válaszom: igen.” (Facebook-bejegyzés, 2012. május)

Szanyi megjegyzése nyilvánvalóan azoknak szól, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy mi is történt velük valójában az elmúlt 4-5 évtizedben. Akik csak a május elsejei felvonulásokra emlékeznek, a meleg virslire és sörre, a pöfögő Trabantokra, a hétfégi kistelkeken álló fabódéokra és a KISZ-táborok dalos-vidám hangulatára. Eszükbe sem jut, hogy a fiatalságukat elrabolták, az életlehetőségeiket végzetesen beszűkítették, hogy egy olyan rendszerben éltek és dolgoztak, amelyik – gazdaságilag – az első pillanattól kezdve működéstelen volt. Nem vették észre, hogy láncra tartják őket, és csak azért nem rövidítették meg a kifizetőpályát, mert engedelmesen alkalmazkodtak. Ez volt a kádári konszenzus alapja.

A mélybaloldaliak ma arról írnak, hogy Kádár János hatalma nem a megtorlásra épült: az volt a kisebbik rossz. 1956 októbere egy meggondolatlan, külföldről gerjesztett felkelés volt, és tudomásul kell vennünk, hogy a forradalom áldozatokkal jár. „A felkelés, a forradalmár, ha mozgalmát a hatalom leveri, az életével fizet. A bűnökért megérdemelten, túláradó lelkesedése miatt ártatlanul is.” Nem a diktatúrát, hanem a konszolidációt kell Kádár nevéhez kapcsolni. De akik ilyesmiket írnak, miért feledkeznek meg arról, hogy végül is minden diktátor rendszere konszolidálódik azt követően, hogy a valódi vagy vélt ellenfeleit megsemmisítette.

A hazudozók azt állítják, hogy a „kiseberek” a Kádár-korszakban – a történelemben először – megalkuvás és alakoskodás nélkül tisztességesen élhettek. Ellenben „ma a fél ország nyomorog.”

Egyetlen szóval sem említik a rendszert megkötött és mindent átszövő korrupciót, a hiánygazdaság anomáliáit, a történelmi méretű leszakadást a Nyugattól, az eladósodást, az önzés és a kistípuság általánossá válását.

A céljuk érthető. Az MSZMP különböző utódszervezeteinek és egykori megkötöttjeinek szükségük van a múlt teljes meghamisítására, hiszen 2014-ben nagyjából valami hasonlót ígérnek majd a még ma is megtéveszthető nosztalgizáló nyugdíjasoknak, azaz „szent teheneiknek.”

A kádári frazeológia ma is az MSZP jellemzője, de a különböző baloldali és liberális értelmiségi csoportoktól sem

idegen a klasszikus antifasiszta, népfrontos, baloldali gondolkodásmód. Ez még mindig sokaknak ismer?sen cseng, ezért nem véletlen, hogy az MSZP most baloldali köntösbe öltözik és odaáll minden olyan balliberális „értelmiségi” kezdeményezés mellé, amelyben már többször kompromittálódott liberálisok harcot hirdetnek a nacionalizmus, az antifasizmus és a Horthy-restauráció, azaz Orbán Viktor ellen. Észre sem veszik, hogy szájalmasak és nevetségesek, de leginkább borzasztóan unalmasak.

Akiknek a kissé degenerált Károlyi Mihály igazi h?s volt, azoknak „Horthy egy balf...” Nem érdemes err?l többet beszélni.

A már említett Szanyi Tibor szerint „Most a baloldal egy akkora hitelességi vákuumban van, amit nem tud ilyen rövid id? alatt feldolgozni. Ezért is kell felmutatnunk hitelesít? embereket...” Ez a feladat szinte megoldhatatlan: aligha létezik Magyarországon olyan ember, aki baloldali, becsületes, vállalható múltja van, és ráadásul még hiteles is. Ezt még Kónya Kornélról vagy Árok Péterr?l sem mondhatjuk el. Schiffer Gergelyr?l és Gyurcsány Gordonról nem is beszélve.

Az egykori kommunista káder, Szekeres Imre, ma az MSZP programtervezetét kidolgozó József Attila Alapítvány elnöke tudja, hogy a választók aligha felejtik el az MSZP és az SZDSZ 2002 és 2010 közötti ország pusztító ténykedését.

„Az »elmúltnyolcvezetés« kétségtelenül megragadt az emberekben, köszönhet?en a Fidesz destruktív politikájának. Az id? láthatóan tompít ezen, de a bélyeg olyan mélyen beágyazódott, hogy foglalkoznunk kell vele. (...) El kell ismernünk, hogy érzéketlenek voltunk, vagy nem figyeltünk mindig, ha valakiket sérelem ért.” (Népszabadság, 2012. március 3.)

A baloldalon most folyik azon személy keresése, aki egyszerre képes vonzani a Kádár-korszak iránt nosztalgizálókat, ugyanakkor el lehet hitetni róla, hogy ? Orbán Viktor legnagyobb ellenfele. Az MSZP-nek nagy szüksége van a becsapott és megtévesztett emberek sokaságára. A feladat nem könny?, de nem is megoldhatatlan. A jobboldal számára viszont kész tragédia, hogy még a Fideszre szavazók 43 százaléka is pozitívan viszonyul a Kádár-rendszerhez. Ez az arány az MSZP szimpatizánsok között 75 százalék.

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt f?tanácsadója

demokrata.hu

Ajánló

